

тодж намѣрканиe-то на погрѣшки-ты става вѣсма трудно, и много пъти быва невъзможно, зачто-то ако бы Напримѣръ заборовили да запишемъ въ Глебиц-тѣ книгж единъ Члѣнъ отъ Дневници-тѣ книгж, не имамъ никакво грѣдство за да откроемъ това заборовананіе. Ако просто-писаніе-то не имаше тозъ голѣмъ недостатъка, не има съмнѣніе, че всички-ти ѿбѣхъ, да прегинятъ тѣхъ методъ, зачто-то зарадъ простота-тѣ съ ѿбѣхъ да сѫ прѣпочетъ отъ всички-ты методы: за смѣтаніе на страха-тѣ на погрѣшки-ты, то есть на заборованія-та, е толкова голѣмъ, чѣто таа метода достига вѣсма опасна, и траговици-ти отъ день на день ѹж напушватъ и прибегватъ на двойнописаніе-то сирѣчъ на диплографія-тѣ.

Освѣнь това простописаніе-то сирѣчъ аплографія-та не испазва ѿбѣніе-то на закона, зачто-то спорадъ простописателъ-тѣ методъ не сѫ записватъ всички-ти дѣланіа на траговеца въ Дневници-тѣ книгж, изъ сѫ распилени въ различни книги.

III. ДИПЛОГРАФІА.

§. 599. Диплографическа (двойнописателна) метода. — Видѣхме, че спорадъ простописаніе-то всакой члѣнъ, то есть всако записваніе на Дневници-тѣ книгж съдрѣжава само едно лице, кое-то има или да зема или да дава и сѫ подразумѣва, че зема отъ траговеца или дава на траговеца, господаръ на книгы-ты. Спорадъ диплографія-тѣ въ всакой члѣнъ това подразумѣваемо лице траговецово не сѫ подразумѣва вѣче, изъ сѫ изрѣкva определително въ члѣнъ, и следователно всакой диплографический члѣнъ съдрѣжава две лица, сирѣчъ лице-то, кое-то дава: да лижника, и лице-то, кое-то зема: за е м а т е л а; така напримѣръ: Д. Тешковъ е траговецъ, кой-то дръжи книгы и продаде неѣкоиѣ стокъ Н. Палаузову не ѿбѣ убо запиши какв-то въ просто-писаніе-то: